«In memoriam»

La memòria és un atuell fràgil, que guardem enfundat entre les orelles i que només obrim de tant en tant per guardar-hi objectes que en aquell moment ens semblen preciosos. A vegades és simplement el record d'un dia assolellat de tardor, l'olor fugissera d'una fruita madura damunt la taula del menjador, una paraula escrita amb una canya en la sorra de la platja o la contemplació del vol erràtic d'un ocell damunt dels arbres.

Són inputs febles que generalment es dissolen immediatament mesclats amb altres apunts més consistents, però que ajuden a conformar la massa crítica dels nostres records. Quan parlem de memòria, parlem de l'intent complicat de voler extreure algun objecte compacte i net de la massa viscosa del nostre cervell. Noms, xifres, cares o veus que es barregen sense remei en una mena de compota dolça i que només sorgeixen confusament enmig dels nostres somnis.

Tanmateix, hi ha records més nítids, que semblen posats a part i que sempre percebem clarament. Són objectes sòlids, d'una solidesa tal que a vegades fins i tot arriben a rebentar la membrana de la memòria i es barregen entre els intestins dels sentiments i les emocions. Quan això passa és perillós, perquè no sempre som capaços de digerir-los del tot i queden encallats definitivament, com una mena de quist perillós.

No sé si tot això és del tot dolent, ni del tot bo, però ens han fet així i hem d'aprendre a conviure-hi. De tant en tant, ens hem d'empassar alguna bola d'aquestes i l'únic que podem fer -en el meu cas- és escriure un article encapçalat per un in memoriam lapidari, que és com una frase ritual, o un salconduit, que ens permet, si més no el Dia dels Difunts, no haver de canviar forçosament de vorera quan ens creuem amb nosaltres mateixos.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/girona/2016/11/02/in-memoriam/812441.html?utm_source=rss